

Rodaan Al Galidi – is schrijver; hij studeerde in Irak af als bouwkundig ingenieur.¹

‘Als je de taal spreekt, ontbloot je je billen’

Soms, of misschien vaak, vallen mij dingen op die voor Nederlanders raar zijn. Kleine, simpele dingen, die je alleen ziet als je als vreemdeling lange tijd in Nederland woont. Mijn meest onverwachte en bizarste ontdekking was dat de asielzoeker die zijn best doet om de Nederlandse taal te leren, en het Nederlandse systeem en het volk en de cultuur goed te begrijpen, juist het meeste last heeft van dat systeem en het volk. Raar he?

Vanaf de eerste dag in Nederland wilde ik de taal leren. In een klein boekje schreef ik op wat ik hoorde en bestudeerde. Na drie maanden in OC Haarlem werd ik naar een AZC gestuurd. Daar woonde ik tussen asielzoekers die al lange tijd in Nederland verbleven. Ik deelde een kamer met drie andere mannen, die zagen dat ik niet alsmatuurde over de IND, de Vreemdelingenpolitie of het COA, maar bezig was om Nederlands te leren en de cultuur te leren kennen. Wat ik deed was volgens een van hen de grootste fouten die een asielzoeker kon maken: ‘Als je de taal spreekt, ontbloot je je billen voor de zweep van het systeem.’

‘Klopt,’ zei een ander. ‘Je wordt nooit een Nederlander, maar als je de taal spreekt, zal je hen moeten volgen.’

Ik geloofde hen niet en discussieerde als in een VPRO-programma. Ik verkondigde wat ik geloofde en zij vertelden wat ze hadden meegemaakt. Maar ja, als het geloof een gazelle is, is de ervaring een tijger.

Na een tijdje was ik de enige in de kamer, en de hele gang, die het Nederlands goed

beheerste. Dus werd ik verantwoordelijk voor alle problemen die er ontstonden. Als ik eraan terugdenk, is het grappig, maar toen was het pijnlijk. Als er ruzie was in onze kamer, en dat gebeurde steeds vaker, vertelden COA-medewerkers mij wat de oplossing was. Alsof de drie andere asielzoekers mijn lego waren, dat ik goed moest opruimen.

Als de moslims in de gang niet op de wc zaten maar op de wc-bril stonden, zodat ze het water konden gebruiken in plaats van wc-papier, waardoor er telkens wc-brillen kapot waren, kwamen de medewerkers naar mij.

Als ik buiten met een paar asielzoekers en Arabisch sprak, dat hard klinkt, en iemand uit een auto ‘klootzakken’ riep, dan was ik de enige die beledigd was – want ik begreep het. Niet voor niets zeggen de Engelsen: de hardwerkende worm is het eerste wat de vogel eet.

Asielzoekers die perfect integreren vangen de klappen op voor asielzoekers die geen idee hebben over de maatschappij waarin ze zitten.

Nederlanders kijken anders naar een vreemdeling die hun cultuur kent dan naar een vreemdeling die er niets van weet. Het bevestigt keer op keer mijn idee dat de goede migranten in Nederland de prijs betalen voor de slechte. Asielzoekers die perfect integreren vangen de klappen op voor asielzoekers die geen idee hebben over de maatschappij waarin ze zitten. De hand van de kritiek slaat niet de juiste migrant, maar de bereikbare.

¹ *Holland*, zijn nieuwe roman, is verkrijgbaar in alle boekhandels en via www.rodaanagalidi.shop (ISBN 9789090326917).